

5. ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΚΡΙΜΑΪΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Το «Ανατολικό Ζήτημα» ως ιστορικός όρος. Ανατολικό Ζήτημα ονομάζεται το διεθνές ζήτημα που προκλήθηκε από τη βαθμιαία υποχώρηση της ισχύος της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και την πλήρωση του κενού που προέκυψε από αυτή την υποχώρηση στην Εγγύς Ανατολή και ιδίως στη Χερσόνησο του Αίμου. Η παρακμή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας χρονολογείται από τον 17ο αιώνα, όταν τερματίστηκαν οι οθωμανικές κατακτήσεις και εκδηλώθηκαν προβλήματα στην οικονομία και στη διοίκηση της αχανούς αυτοκρατορίας. Η κατάκτηση της Κρήτης (1669) από τους Οθωμανούς Τούρκους ήταν η τελευταία μεγάλη επιτυχία τους, ενώ η αποτυχία της δεύτερης –και τελευταίας– πολιορκίας της Βιέννης (1683) σήμανε το τέρμα των επιτυχιών τους σε βάρος των Ευρωπαίων. Την ίδια εποχή στους Αψβούργους προστέθηκε νέος μεγάλος αντίπαλος των Οθωμανών Τούρκων, οι Ρώσοι.

Το Ανατολικό Ζήτημα κατά τον 18ο και τον 19ο αιώνα. Κατά τους αιώνες αυτούς άρχισε μια νέα φάση του Ανατολικού Ζητήματος: την προέλαση των Οθωμανών Τούρκων εναντίον της χριστιανικής Ευρώπης διαδέχτηκε η περίοδος των σχεδίων για την εκδίωξή τους από τη γηραιά ήπειρο και για τη διανομή των ευρωπαϊκών τους κτήσεων, ενώ η πρωτοβουλία για την υλοποίηση αυτών των σχεδίων ανήκε, όχι πλέον στην Ισπανία, τη Βενετία ή τον Πάπα, αλλά στην Αυστρία και τη Ρωσία. Επί Μεγάλης Αικατερίνης της Ρωσίας (βασίλευσε από το 1762 έως το 1796) καταβλήθηκε σοβαρή προσπάθεια από τη Ρωσία να εκδιωχθούν οι Οθωμανοί Τούρκοι από την Ευρώπη.

Η κατάληψη των Επτανήσων από τους Γάλλους το 1797 και η εκστρατεία του Ναπολέοντα στην Αίγυπτο το 1798 αποτελούν την αφετηρία μιας νέας φάσης του Ανατολικού Ζητήματος. Η Πύλη κάλεσε τότε τους Ρώσους σε βοήθεια εναντίον των Γάλλων. Για πρώτη φορά ο ρωσικός πολεμικός στόλος πέρασε από τα Στενά του Βοσπόρου και των Δαρδανελλίων, το 1798, στο Αιγαίο, έπλευσε στο Ιόνιο και κατέλαβε τα Επτάνησα.

Οι εξελίξεις υπήρξαν στο εξής ραγδαίες. Οι Βρετανοί έσπευσαν αρωγοί της Πύλης στην Αίγυπτο, όπου ο βρετανικός στόλος καταναυμάχησε τον γαλλικό στο Αμπουκίρ (1798), και αποκατέστησαν την εξουσία του σουλτάνου στην Αίγυπτο.

Ο ρωσοτουρκικός πόλεμος του 1828-1829 άσκησε την απαιτούμενη πίεση στην Πύλη να αναγνωρίσει με τη **Συνθήκη Ειρήνης της Αδριανούπολης** (1829) την αυτονομία της Σερβίας. Την ίδια περίπου εποχή η Ελλάδα εξασφάλισε την ανεξαρτησία της (1830).

Το ζήτημα των Στενών. Την κυριότερη ανησυχία των Βρετανών ωστόσο προκαλούσε η διέλευση του ρωσικού στόλου από τα Στενά στη Μεσόγειο. Το ενδεχόμενο να καταλάβει η Ρωσία τη στρατηγική θέση των Στενών και να επιδιώξει τον έλεγχο της Ανατολικής Μεσογείου, απειλώντας έτσι τα συμφέροντα της Βρετανίας πρωτίστως, αλλά και της Γαλλίας, ήταν ο βασικός λόγος για τον οποίο απέκτησε η Οθωμανική Αυτοκρατορία τη σημασία αναχώματος και αναβλήθηκε επ' αόριστον το ενδεχόμενο διαμελισμού της. Το ζήτημα των Στενών οξύνθηκε, όταν ο Μεχμέτ Αλή πασάς της Αιγύπτου ενεπλάκη σε πόλεμο με τον σουλτάνο και ο τελευταίος ζήτησε τη βοήθεια της Ρωσίας εναντίον του.

Στις αρχές του 1833 ο ρωσικός στόλος κατέπλευσε και αγκυροβόλησε στον Κεράτιο Κόλπο. Η ισχυρή παρουσία των Ρώσων στον Βόσπορο οδήγησε τον σουλτάνο και τον Αιγύπτιο πασά στη σύναψη της **Συνθήκης Ειρήνης της Κιουτάχειας** (4 Μαΐου 1833). Ο ρωσικός στόλος εγκατέλειψε τον Βόσπορο, αφού όμως υπογράφηκε προηγουμένως μεταξύ Ρωσίας και Οθωμανικής Αυτοκρατορίας η **Συνθήκη του Χουνκιάρ Ισκελεσί** (8 Ιουλίου 1833).

Με τη συνθήκη αυτή αφενός καθίστατο ο Εύξεινος Πόντος κλειστή και ασφαλής θάλασσα της Ρωσίας, αφετέρου αναγνωριζόταν σιωπηρώς στη Ρωσία το δικαίωμα εξόδου των πολεμικών σκαφών της στο Αιγαίο.

Νέος γύρος ένοπλης αναμέτρησης μεταξύ του σουλτάνου Μαχμούτ Β΄ και του Μεχμέτ Αλή πασά (1839) κατέληξε με τη **Σύμβαση των Στενών** (13 Ιουλίου 1841), την οποία υπέγραψαν οι πέντε μεγάλες δυνάμεις της Ευρώπης στο Λονδίνο. Με τη σύμβαση αυτή τερματίστηκε η προνομιακή θέση της Ρωσίας στο ζήτημα των Στενών, που της εξασφάλιζε η Συνθήκη του Χουνκιάρ Ισκελεσί. Ήταν η πρώτη συνθήκη των ευρωπαϊκών μεγάλων δυνάμεων στην οποία μετείχε και η Πύλη.

Νέα παρέμβαση της Ρωσίας στα ζητήματα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας σημειώθηκε το 1850, με αφορμή έριδα μεταξύ ορθόδοξων και καθολικών μοναχών για την κατοχή των ιερών προσκυνημάτων των Αγίων Τόπων. Υποστηρικτής των ορθόδοξων μοναχών προβλήθηκε ο Ρώσος αυτοκράτορας Νικόλαος Α΄, ενώ των καθολικών ο Γάλλος αυτοκράτορας Ναπολέον Γ΄. Η Πύλη ενέδωσε στην αρχή στις πιέσεις του Γάλλου αυτοκράτορα, αλλά υπό την πίεση του Ρώσου τσάρου αθέτησε τις υποσχέσεις της προς τους καθολικούς. Εκατέρωθεν πιέσεις στον σουλτάνο Αβδούλ Μετζίτ είχαν ως αποτέλεσμα την πρόκληση έκρυθμης κατάστασης. Η Ρωσία, ιδιαίτερα, απαιτούσε από τον σουλτάνο να της αναγνωρίσει το δικαίωμα προστασίας των ορθόδοξων που απέρρευε, κατά τη δική της ερμηνεία, από τη **Συνθήκη του Κιουτσούκ Καϊναρτζή (1774)**.

Ο Κριμαϊκός Πόλεμος. Η ικανοποίηση αυτής της απαίτησης της Ρωσίας, δεδομένου ότι οι ορθόδοξοι της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας ανέρχονταν σε μερικά εκατομμύρια κατοίκων, ισοδυναμούσε με απαίτηση για συγκυριαρχία του Ρώσου αυτοκράτορα με τον σουλτάνο. Με την ενθάρρυνση της Γαλλίας κυρίως, αλλά και της Βρετανίας, η Πύλη αρνήθηκε να ικανοποιήσει αυτή την αξίωση της Ρωσίας, με συνέπεια τον Μάιο του 1853 να εισέλθουν τα ρωσικά στρατεύματα στις Παραδουνάβιες Ηγεμονίες, χωρίς την κήρυξη πολέμου εναντίον της Πύλης.

Ο πόλεμος άρχισε, αφού πρώτα υπέγραψαν συνθήκη συμμαχίας με την Πύλη, τον Μάρτιο του 1854, η Βρετανία και η Γαλλία. Ήταν ο Κριμαϊκός Πόλεμος, ο οποίος διεξήχθη στη Χερσόνησο της Κριμαίας, στη νότια Ρωσία, όπου οι Ρώσοι αντιμετώπισαν τις στρατιωτικές και ναυτικές δυνάμεις της Βρετανίας και της Γαλλίας.

Την έκρηξη του πολέμου συνόδευσαν εκκλήσεις των Ρώσων προς τους ορθόδοξους λαούς της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας να εκδιώξουν τους Οθωμανούς από την Ευρώπη. Οι εκκλήσεις αυτές είχαν απήχηση και παρα-

Οι επιπτώσεις του Κριμαϊκού Πολέμου στην ελληνική πολιτική αντίληψη

«Ο Κριμαϊκός Πόλεμος ήταν η αποφασιστική καμπή για τη γνωριμία του ελληνικού έθνους με τα γειτονικά του, γιατί απέδειξε μ' έναν τρόπο που δεν χωρούσε διάψευση ότι τα συμπερόντα των υποδούλων της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας δεν ήταν εκείνα που θεωρούσε δεδομένα η φιλοπόλεμη μερίδα στην Ελλάδα, αφού τίποτε το αντίστοιχο με την κινητοποίηση του Αγώνα δεν σημειώθηκε το 1854. Επιπλέον ο φιλορωσισμός δέχεται βαρύ πλήγμα. Στο εξής δεν παύει βέβαια να συνδέεται αόριστα με την προοπτική της γενικής απελευθέρωσης της Ανατολής, η ήδη υποτυπώδης όμως επιχειρηματολογία του στερείται οριστικά τη δυνατότητα εμπλουτισμού ή ανανέωσής της, κι αυτό σε αντίθεση με τον αντιρωσισμό, για τον οποίο αρχίζει περίοδος σταθερής ανόδου. Ο θρίαμβος της αγγλικής πολιτικής στην Ελλάδα αφήνει στον αντιρωσισμό ένα πεδίο τελείως ελεύθερο, ενώ η σύμπτωση της έγερσης βουλγαρικού ζητήματος αμέσως μετά τον Κριμαϊκό δίνει την απαραίτητη αφορμή για την αμετάκλητη πλέον μετατροπή του αντιρωσισμού σε αντισλαβισμό».

Έλλη Σκοπετέα, Το «Πρότυπο Βασίλειο» και η Μεγάλη Ιδέα (1830-1880), Πολύτυπο, Αθήνα 1988, σ. 331.

Χάρτης επιχειρήσεων του Κριμαϊκού Πολέμου.

Η επανάσταση του 1854

«Η επανάσταση του 1854 ξέσπασε με την ευκαιρία του Κριμαϊκού Πολέμου κατά τα μέσα του Ιανουαρίου, πρώτα στην Ήπειρο (Ραδοβίτσι), με αφορμή τη φορολογική καταπίεση, και σχεδόν ταυτόχρονα στη Θεσσαλία (Άγραφα). Από την πρώτη στιγμή οι βασιλείς, η ελληνική κυβέρνηση, ο Τύπος και πολλές προσωπικότητες ενίσχυσαν την επανάσταση ηθικά και υλικά, ενώ οι περισσότεροι από τους επιζώντες αγωνιστές του 1821, πολλοί αξιωματικοί του ελληνικού στρατού και πλήθος εθελοντών από όλη την Ελλάδα έσπευσαν να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους, εξορμώντας από πόλεις της Αιτωλοακαρνανίας και από τη Λαμία, όπου και γινόταν συγκέντρωση του πολεμικού υλικού [...].

Παρά την εξάπλωση όμως της επαναστάσεως και τις πρώτες επιτυχίες της, δεν έγινε δυνατόν να επιτευχθούν οι βασικοί στόχοι των επαναστατών, οι καταλήψεις δηλαδή των στρατιωτικών κέντρων του εχθρού. Και τούτο γιατί η Πύλη από τον Φεβρουάριο είχε αρχίσει να ενισχύει τα κέντρα αυτά με ισχυρές δυνάμεις [...]. Αλλά αυτό που καθόρισε την τύχη της επαναστάσεως ήταν προπαντός η στάση της Αγγλίας και της Γαλλίας, που πήραν ανεπιφύλακτα το μέρος των Τούρκων, τους βοήθησαν πολλαπλά, ανέπτυξαν έντονη διπλωματική δράση για την καταστολή της και έφθασαν ως τον ναυτικό αποκλεισμό και την κατοχή του Πειραιά. Έτσι αναγκάστηκε η ελληνική κυβέρνηση να σταματήσει τη βοήθεια που χορηγούσε ανεπίσημα στους επαναστάτες και να διατάξει την αποχώρηση των Ελλήνων αξιωματικών».

Στέφανος Παπαδόπουλος, «Ο Κριμαϊκός πόλεμος και ο Ελληνισμός», Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, τ. ΙΓ', Εκδοτική Αθηνών, Αθήνα 1977, σ.163.

Στη διάρκεια του Κριμαϊκού Πολέμου οι συνθήκες αντιμετώπισης των τραυματιών και από τις δύο πλευρές ήταν άθλιες. Μέσα σε αυτή την απάνθρωπη κατάσταση, αναδείχθηκε η ηρωική μορφή της Αγγλίδας νοσοκόμας Φλόρενς Νάιτινγκεϊλ (Florence Nightingale, 1820-1910), η οποία ανέλαβε με αυταπάρνηση να οργανώσει την περίθαλψη των Άγγλων τραυματιών και ασθενών.

Η Συνθήκη Ειρήνης των Παρισίων. Τον Σεπτέμβριο του 1855 οι Βρετανοί και οι Γάλλοι εκπόρθησαν τη Σεβαστούπολη. Οι εχθροπραξίες τερματίστηκαν τον Ιανουάριο του 1856, ενώ τον Μάρτιο του ίδιου έτους υπογράφηκε η **Συνθήκη Ειρήνης των Παρισίων** (30 Μαρτίου 1856). Με τη συνθήκη αυτή η Πύλη εξασφάλισε το δικαίωμα συμμετοχής της στο σύστημα ασφαλείας των μεγάλων δυνάμεων της Ευρώπης (Concert of Europe), ο Εύξεινος Πόντος κατέστη ουδέτερη θάλασσα, απαλλαγμένη από πολεμικά σκάφη, οι εκβολές του Δούναβη δόθηκαν και πάλι στην Πύλη και επιβεβαιώθηκε η αυτονομία των Παραδουνάβιων Ηγεμονιών υπό την προστασία των μεγάλων δυνάμεων. Ο σουλτάνος είχε ήδη εκδώσει, στις 18 Φεβρουαρίου 1856, το περίφημο αυτοκρατορικό διάταγμα «**Χάτι Χουμαγιούν**»*, με το οποίο υποσχόταν πλήρη ισότητα των υπηκόων του ανεξαρτήτως θρησκευματος ή καταγωγής. Με το διάταγμα αυτό εγκαινιάστηκε στην Οθωμανική Αυτοκρατορία η περίοδος του **Τανζιμāt*** (μεταρρυθμίσεων). Ο Κριμαϊκός Πόλεμος, ο οποίος έληξε με την ήττα και την ταπείνωση της Ρωσίας, συνέβαλε στην αποδοχή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στη λέσχη των μεγάλων δυνάμεων της Ευρώπης, υπό την προστασία της Βρετανίας.

Ερωτήσεις

1. Τι σημαίνει ο όρος «Ανατολικό Ζήτημα»; Γιατί η κατάληψη των Επτανήσων από τους Γάλλους το 1797 θεωρείται η αφετηρία μιας νέας φάσης του Ανατολικού Ζητήματος;
2. Να αναπτύξετε τη στρατηγική σημασία των Στενών και να αναφέρετε τις ευρωπαϊκές συνθήκες που συνδέονται με αυτήν.
3. Ποια υπήρξε η σημασία της Συνθήκης των Παρισίων για τη διεθνή θέση της Τουρκίας;
4. Ποιες οι συνέπειες του Κριμαϊκού Πολέμου για την Ελλάδα; Συμβουλευτείτε και τα παραθέματα.